

ЦІ СЛОВА зі знаменитої клятви Гіппократа — давньогрецького лікаря-реформатора, творця моральних норм, що лягли в основу сучасної присяги лікаря. І спали вони мені на думку, коли слухав розповіді про діяльність і життя Лідії Миколаївни Жовнір, яка нині обіймає посаду терапевта Бугринської дільничної лікарні. Здається, вона все чинить за Гіппократом. Власне, ця миловидна, енергійна, дійова, з різ-

відних фахівців терапевтичного профілю в районі...

— У нас лише три терапевти на район кваліфікуються спеціалістами вищої категорії. А здобути таке визнання нелегко — кожні п'ять років перенавчання, здавай іспити, підтвердуй знання практичними результатами...

На спеціальних курсах з підвищення кваліфікації Лідія Жовнір якось аж п'ять місяців училася в Києві, потім — в Тернополі, Сімферополі, Львові. І це на базі кра-

сухо. В неї ж робочий день не нормований, та й проживає поблизу, отож і не має права не надати позалікарняну поміч недержавному. Хоча як і з чим їхати — то питання якимось не природне для лікаря, бо повинен він мізкувати про діагноз, методику...

Звичайно, сьогодні легше працювати, бо і персонал лікарів укомплектований, і середніх медичних працівників достатньо. З них вирізняються старанням і професіоналізмом фельдшер швидкої допомоги Андрій Сахнюк, старша медсестра терапевтичного відділення Галина Гордійчук та інші колеги.

...Мов Горині плин, промайнули 33, як спекотного літа вперше з чоловіком зайшли до Бугринської лікарні. Тепер дуже важко полічити і згадати, кого лікувала, скільки і яких було критичних, а для себе стресових миттєвостей. Ось хіба що запам'яталося, як добралася пізнього осіннього вечора на хутір Вірків під М'ятином і як там породилля спливала кров'ю, а поряд звивався хлопчик. При газовій лампі вдалося врятувати і матір, і дитину.

Ювілеї

«В який би дім я не зайшов, я ввійду туди для користі хворого!»

куватим характером поваж-
що оце святає свій поваж-
ний ювілей, не є суго терапев-
том. По закінченні Терно-
пільського медінституту в її
дипломи зазначили фах ліка-
ря-лікувальника, і за направ-
ленням в 1967 році вона при-
була з чоловіком Іваном Кін-
дратовичем Жовніром в Буг-
ринську лікарню як гінеколог.
Тут бо функціонувало тоді
пологове відділення. Отож уд-
вох, обслуговуючи понад 11
тисяч чоловік населення три-
надцять сіл, мусили стати, як
говориться, і жінцем, і крав-
цем, і на дуді гравцем. Хіба
що хірургічні операції не ро-
били. Та й то умовно...

Як на мене, визнання,
довір'я, повага в медицині є
категоріями дещо відмінни-
ми, ніж у інших сферах дія-
льності. Конкретний пози-
тивний результат вимірює-
ється частенько врятованим
життям, подоланими недуга-
ми, поверненням пацієнтів до
стану, коли натомість прере-
ченості і нещастя в очах спа-
лахне радісно те щастя. Аж
надто високі виміри це...

Ні, тут ласкавого слова,
люб'язності, просто старань
мало — потрібен найвищий
професіоналізм, настільки
єдино вивірені кроки та за-
соби, яких щойно досягну-
ли наука і практика.

В Бугрині і довколишніх
селах, як мені вдалося, ко-
лишні і теперішні пацієнти
Лідії Миколаївни таки не за-
вжди достеменно знають,
чому вона спромоглася до-
помогти їм, як їй це вдало-
ся. А от і «не вдалося», то
не той вислів, ловлю себе на
слові. Іван Кіндратович Жов-
нір, головлікар Бугринської
дільничної лікарні, кандидат
медичних наук, справжній
новатор і науковець, а ще й
вимогливий і хазяйновитий
керівник, якось висловився:
«Лікар не може бути нена-
уковцем. Коли він не вчиться,
не росте, то йому треба від-
дати диплом і піти з роботи...»

Коли ж мова зашла про
Лідію Жовнір з головним лі-
карем району Володимиром
Михайловичем Рудюком, то
він оцінив її як одного з про-

щих медичних закладів.

Звичайно, длт роботи
лікаря недостатньо знати
новітні методики огляду і лі-
кування, а слід мати і по-
трібні засоби, умови, зреш-
тою, фінанси. Коли сьогодні
побуваєш на трьох поверхах
добротного приміщення Буг-
ринської лікарні, то побачиш
не лише чистоту, порядок,
відчуєш тепло, бо працює
міні-котельня, а й ознай-
омишся з сучасною апарату-
рою, обладнанням. При-
ємне враження, зокрема, від
фізіотерапевтичного кабінету,
лабораторії. Застосовую-
ться ефективні методики
боротьби з захворюваннями
серця, нирок, виразковою
хворобою шлунка. Зокрема,
можна скористатися голко-
терапією, мануальною тера-
пією, витяганням при ради-
куліті, масажми. Це все за-
слуга і головного лікаря, і її.
Лідія Миколаївна говорить,
що особливо дошкулє гі-
пертонічна хвороба. Засто-
совує методи раннього ви-
явлення хвороб, комплексне
поєднання медикаментів
з фітотерапією. Пустирник,
глід, калина, чорноплідна
горобина, цвіт гречки — це ж
безболісно і корисно.

Скорочення лікарняних
ліжок і недофінансування є
відчутними палицями в ко-
лесах діяльності медичного
закладу. Отож їй доводиться
не лише вести терапевтичне
відділення, а й щоденно
зі старшою медсестрою
Оксаною Лаповчук сушити
голову над меню для хворих.
От і використовуються
«вегетаріанські набори»:
зрази картопляні, мор-
квяні, котлети з квасолі,
голубці круп'яні і овочеві,
салати різні, компоти з су-
шених. Благо, що є такі сер-
дечні керівники бугринсько-
го і новоставецького сіль-
госпідприємств, як Марія
Дорошенко і Микола Пилип-
чук, що допомагають про-
дукцією. Та й самотужки ор-
ганізували заготівлю карто-
плі, є олія борошно, овочі.

А от з бензином хоч
плач. Ніщо так не гнітить
коли лунає виклик по теле-
фону а в баку автомобіля

Десь чотири години ряту-
вала Віру Салюк, яка перебу-
вала в астматичному стані.

Та хіба все згадаєш? Дя-
кують люди, квіти дарують
цілують. Звично це вже. А
їй радісно, як колишні паці-
єнти, веселі та дужі, зустрі-
чаються їй на вулиці.

Ось і ювілей на порозі.
Чи була щасливою, чи доля
прихильна? Трохи задума-
лася на моє запитання, і ве-
селість заграла в очах.

— Так. Вважаю, що жит-
тя вдалося. Об'їздили з Кін-
дратовичем багато, він
кандидатський захистив, но-
восілля лікарні справили
десять літ уже, як не на
квартирі, а в своєму об'їст-
ті хазяйнуємо, дочка і зять
лікарями в Рівному працю-
ють і частенько гостують з
внучком Сергієм, який
так обожнює діда...

Красиве, впорядковане
подвір'я Бугринської лікарні
— алеї голубих ялинок, пло-
меніє калина, а поміж дере-
вцею усе квітники. Оце вже
її з колегами турбота. Тут
розп'ялися барвами озер-
ця півоній, хризантем, айстр,
чорнобривців, флоксів...
Чого тільки немає, веселого
усе цвітуть. А наші ювілярці
найбільш до вподоби скром-
ні білі ромашки, яких любовно
чимало насіяла. Чому? Сама
не знає. Хіба, що не хизу-
ють ся пишнотою, але так схо-
жі на маленькі сонечка. На те
сонце, без якого не можна,
яке і світить, і гріє, життя ут-
верджує. Може, це її ідеал?

У загаданій на початку ро-
зповіді Пипократовій клятві є
таке пророче, мудре поба-
жання: «Мені, який непоруш-
но виконує клятву, нехай буде
щастя в житті і в мистецтві і
слава поміж усіх людей...».

Додаймо лишень: Лідіє
Миколаївно, чарівна іменини-
нице-ювілярко, добродійко-
лікарко, господине-друж-
нонько, ненько-бабусе! На
многі літа хай у Вашій долі
щастя і слава, здоров'я і лю-
бов ведуться. Бо їх Ви варті.
Із святом Вас!

Петро ГУМЕНЮК,
член Національної
спілки журналістів
України.